

Kęstutis Kasparavičius

Skrendančios knygos

Viename mažame miestelyje žmonės gyveno labai neįdomiai. Jie žiūrėdavo televizorių, kalbėdavosi telefonais ir net žinojo, kas tai yra fotoaparatas.

Bet jie neturėjo nė vienos knygos. Taigi mamos vakarais negalėdavo paskaityti vaikams pasakų, ir jie – norom nenorom – amžinai spoksodavo į televizorių.

Kartą rudenį pro šalį skrido nedidelis pulkelis knygų. Jos labai nustebė radusios vietovę, kur žmonės nežinojo, kas tai yra knygos.

– Mes turim jiems padėti, – tarė viena iš jų.

Ir tada knygos apsivertė puslapiais žemyn ir pradėjo purtyti raides.

Žmonės, išėję į gatvę, stebėjosi, kad taip anksti pradėjo snigti. Ir, be to, ne snaigėmis, o raidėmis. Paskui pradėjo tas raides rinkti, dėlioti iš jų žodžius, sakinius ir ištisas istorijas bei pasakas. O istorijų ir pasakų vieta – knygose. Taip miestelyje ėmė rasti knygų. Ir kiekvieną vakarą mamos prieš miegą vaikams skaitydavo pasakas, o kai vaikai užmigdavo, pačios įsijungdavo televizorių. Šiaip sau – juokais.